

Rotary weekend in Maaseik 5-6-7 mei 2017

(Door de ogen van Betty Van Gorp en de lens van Peter Meulyzer)

Het werd weer eens een weekend om U tegen te zeggen. Vanaf een uur of vier op

Hotel Wurfeld

vrijdag, beginnen onze eerste gezellen binnen te druppelen in Hotel Wurfeld. Op dat moment zijn onze top-organisator Koen met zijn charmante rechterhand Michele reeds ter plaatse om de laatste hand te leggen aan de voorbereidingen, zodat het weekend vlekkeloos kan verlopen. Het Kasteel van Wurfeld dateert uit de 17de eeuw en werd meermaals verbouwd. Het verwierf zijn huidig uitzicht in de loop van de 19de en de 20ste eeuw, en wordt nu dus uitgebaat als hotel met restaurant. De naam Wurfeld is afkomstig van ‘wilgenveld’ en verwijst naar de eens uitgestrekte moerassen en wilgenstruwelen in de omgeving.

We nemen onze kamer in gebruik en gaan al eens kennis maken met de bar en/of met de prachtige tuin en het gehucht Wurfeld. Na het succes van vorige edities, kunnen we niet snel genoeg aan onze gezamenlijke uitstap beginnen, en hoewel de excursies van de commissie cultuur, natuur, gastronomie, water, .. indertijd slechts een paar uur duurden, zijn ze stilaan geëvolueerd naar een ganse dag, twee dagen, .. en nu dus,

voor diegenen die zich tijdig kunnen vrijmaken, een weekend met twee overnachtingen. Koen en Michele : chapeau !!! Ja, steek die pluim maar op jullie hoed.

We spreken af voor het aperitief om zeven uur en tegen dan zijn we al met z'n veertien. Het is een leuke verrassing dat ook Jonathan, die momenteel in Maaseik werkt en niet kan blijven voor het weekend, met ons een glaasje komt drinken om even bij te praten vooraleer huiswaarts te keren.

Jonathan Dherde

Voor ons avondmaal, krijgen we een apart zaaltje ter beschikking. Frederic en Ann, onze wereldburgers, komen pas laat aan en hebben geen moeite om ons te vinden: zij volgen gewoon het uitbundig gekwetter en gelach; alleen tijdens het eten van de verschillende gerechten wordt het even stil. Het gezelschap is aangenaam, de schotels ogen mooi, het eten is uitstekend, de wijn en het water vloeien rijkelijk, kortom: het is genieten!

Na een verkwikkende slaap en een stevig ontbijt, begeven we ons carpoolend naar de aanlegsteiger van Marec, waar de overige leden van ons weekendgezelschap en 'de Paep van Meinecom III' ons opwachten. Deze rondvaartboot dankt zijn

naam aan een geschiedkundige geestelijke die ooit in het door overstroming verdwenen dorpje Meinecom leefde. Onder het nuttigen van een drankje, varen wij door een deel van het 'Rivierpark Maasvallei' naar Thorn (nu deelgemeente van Maasgouw). De Maas, een grillige regenrivier, zorgt voor een

De "Paep van Meinecom III"

gevarieerd landschap met een wirwar van oude rivierarmen, oeverwallen, stroomgeulen, grindbanken... In 1920 startte men met de ontginning van zand en grind - er is nog steeds een bedrijf dat daar een vergunning voor heeft - waardoor grote waterplassen ontstonden. 'De Spaanjerd' in Ophoven-Kinrooi is de grootste binnenjachthaven van Europa.

Rivierpark Maasvallei

Fervente watersport-liefhebbers vinden hier ongetwijfeld hun gading. Op de oevers van het Maasplassengebied zien we tal van Konikpaarden en Gallowayrunderen, door Ann omschreven als 'wollige koeien'. Deze dieren zorgen ervoor dat hardhouttoobos, doorstruwelen en graslanden zich naast elkaar ontwikkelen. Gans het gebied is ook een vogelparadijs. We observeren allerlei eenden, Canadese ganzen, Nijlganzen,

sierlijke zwanen,

waterhoenen, ... al dan niet vergezeld van de nodige nakomelingen.

Bij het verlaten van de 'Paep' vinden we onze zeer belezen en communicatieve gids, Sylvain Maes (of is het Maas?) Hij zal ons de rest van de dag begeleiden en overdonderen met zijn kennis van Thorn en Maaseik. Het eerste wat ons echter opvalt, is een uitbundig bloeiende kastanjeboom en een zeer mooi in marmor uitgebeiteld liefdesgedicht van Ad Maas, een plaatselijke kunstenaar. We houden even halt bij 'De grote Hegge', een omgracht herenhuis of kasteelhoeve met tiendenschuur, getuigen van

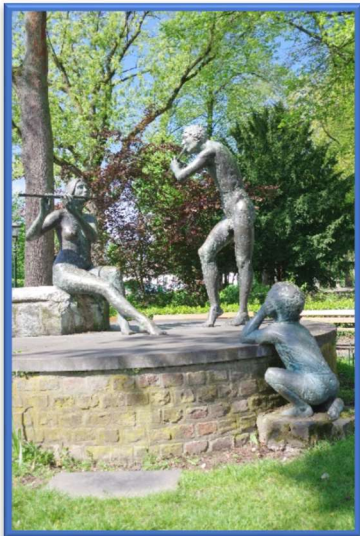

Thorn - De Grote Hegge

het rijke verleden van dit dorp. Van daar gaan we naar het beeldhouwwerk 'Ode aan de Muziek', eigenlijk een vredesmonument, dat 'bokken' en 'geiten' moet aanzetten tot het begraven van de strijdbijl. Onder de bevolking van Thorn (+/- 2500 man)

heerst immers reeds sinds 1850 een heftige rivaliteit. De toenmalige pastoor en koster waren het grondig oneens over de aard van de muziek die op zondag in de kelders van de kerk weerklonk, waarna de koster met een deel van de harmonie de kerk verliet en elders van start ging. Deze bokkige types werden al gauw de 'bokken' genoemd en stichtten de (later 'Koninklijke') Harmonie van Thorn, terwijl de volgzame 'geiten' bij de Kerkelijke Harmonie Sint-Michiel bleven. Tot op heden is Thorn een verdeeld dorp.

v.l.n.r.: Ode aan de Muziek - Ansfried - Geitebok

Even verderop vinden we het beeld van Ansfried (die er wat wollig en donker uitziet, zoals de Galloways). In 990 stichtte hij hier een stift (= klooster, stichting) voor een abdis

en 20 adellijke kloosterdames. Onder hun leiding ontwikkelde deze stift zich tot een miniatuur Abdijvorstendom, met een eigen rechtspraak en een eigen munt. De dorpskern met de statige witte huizen, de abdijkerk en de met maas-keien geplaveide straatjes getuigen van de rijke geschiedenis van Thorn en

Thorn

vormen een beschermd stadsgezicht. In 1794, met de komst van de Fransen, vluchtten de adellijke dames weg en werd een belasting geheven op basis van de omvang van de ramen. De achtergebleven en minder welstellende bevolking verkleinde of metste een aantal ramen dicht om belastingen te vermijden, en om deze 'littetekens van armoede' te verbergen kalkte zij de huizen wit. Het nu zeer lieflijk ogende wit is dus eigenlijk de kleur van de armoede.

Abdiijkerk Thorn

De Abdiijkerk die reeds twee eeuwen dienst doet als Rooms-Katholieke parochiekerk dateert grotendeels uit de 14de eeuw. In de 17de en 18de eeuw werd het barokke interieur geplaatst. Bij een restauratie in de 19de eeuw werd onder meer de toren verhoogd, waarin we nog de resten herkennen van de eerste romaanse kerk. Het oorspronkelijk gotisch interieur werd wit geschilderd, maar de inrichting is volledig barok. Er zijn verschillende zeer mooie houtsculpturen en meerdere schilderijen (kopieën in de trant van Rubens en Van Dyck). Achteraan zijn er verschillende ruimtes, o.a. een kapittelzaal en een archiefruimte waar talrijke documenten en schilderijen inzicht geven in het reilen en zeilen van de stift. Twee crypten

bevatten onder meer een maquette van het 18de-eeuwse abdijcomplex en ook menselijke resten.

Na deze uitgebreide geschiedenisles, is het tijd om terug in te schepen richting Maaseik.

We voelen ons en begeleid door 'Paep', onze eigen (met ankertje) en ... Piraat. Aan boord lichte maaltijd: en maken we van gebruik om van de genieten.

veilig, beschermd de kapitein van de club-kapitein Guy onze eigen Piet krijgen we een soep en broodjes, de gelegenheid omgeving te Opvallend, en gewoonte: de

totaal buiten

lucht is gans het weekend staalblauw met hier en daar hoge witte wolkenluiers.

Piet (Youp) Piraat & Club-Captain Guy

Neen, geen regen deze keer; sorry, commissie 'water'!! Maar niet getreurd, onder ons is er water in overvloed. Het Maaswater kleurt donkergrijs, is toch vrij helder, en schittert in de zon met duizenden dansende zilveren accentjes.

Op het Marktplein van Maaseik staat onze gids ons alweer op te wachten. Vanuit het Oude Eycke of Aldeneik

Jan & Hubert Van Eyck

dat
overstromingsgevoelig
was, ontstond iets
hogerop het Nieuwe
Eycke dat we nu kennen
als Maaseik. Het
Marktplein oogt
aangenaam ruim, groen -
dankzij de negentig
lindebomen die als
historisch patrimonium

erkend zijn - en ordelijk met dank aan de eenvormig groene luifels en parasols. Wie Maaseik zegt, zegt Jan en Hubert van Eyck, de gebroeders wier standbeeld hier prijkt, hoewel ook Brugge en Gent deze Vlaamse Primitieven opeisen. Deze naam verwijst naar het feit dat zij de eersten waren die olieverf in de schilderkunst introduceerden. Onze gids haalt tal van argumenten aan om de 'van Eycken' voor Maaseik op te eisen. We geloven hem graag.

Bij de 'Monumententafel', een beeld van een tafel met daarop boeken over de plaatselijke monumenten en daarbovenop een bokkenrijder, gezeten op zijn bok, wordt het begrip 'bokkenrijders' ons verklaard. Volgens het volksgeloof waren bokkenrijders personen of

Bokkenrijder

geesten die op een bok door de lucht reden. In de achttiende eeuw was in Limburg sprake van grote dievenbendes en afpersers die strooptochten organiseerden, en soms ook een ‘Robin Hood’-achtige status verkregen. Men weet nu dat het om verschillende criminele bendes en individuen gaat die geen connectie hadden met elkaar, maar deze naam kregen om de bevolking angst aan te jagen. Je zou het fenomeen kunnen beschouwen als een naspel in een reeks schijnprocessen in de Europese geschiedenis: eerst tempeliers, kettlers, dan heksen en ten slotte bokkenrijders. De meeste aangeklaagden bekenden schuld, daarvoor zorgden de verschrikkelijke martelingen; 9 op 10 van deze ongelukkigen kregen de doodstraf. Een van de laatste veroordeelden en terechtgestelden woonde hier op de Markt.

In het Regionaal Archeologisch Museum (RAM) leer je dat hier in de streek reeds in de prehistorie bewoning was. De eerste schrift-vermelding dateert uit 1139. Aan de hand van onder meer voorwerpen en werktuigen die bij de ontgrinding werden gevonden, leer je iets meer over de levensgeschiedenis van de Maaslanders en Maaseikenaren. Van daaruit bezoeken we de oudste privé-apotheek van België. Van 1704 tot 1959 verkochten zes generaties apothekers hier pillen, zalfjes en drankjes. Hier werd ook ‘geld witgewassen’ en werden ‘pillen verguld’. Achter de apotheek bevindt zich een kruidentuin die op basis van archeologisch onderzoek een reconstructie is van de oorspronkelijke kruidentuin.

Na deze hele boterham is het tijd om afscheid te nemen van onze onvermoeibare gids en om de dorstigen te laven. Onze groep valt uiteen in de ongeduldigen die zich naar het hotel spoeden en de geduldigen die op de Markt wachten tot een dienstertijd heeft om zich over hen te ontfermen. Uiteindelijk belanden we met z’n allen op het terras van het hotel. Het wordt echt een gezellige boel, ... maar dan moeten we ons haasten om tijdig te aperitieven.

Het leven kan toch hard zijn! Vandaag zijn we voltallig (27) en wordt ons een grotere zaal toegewezen. De prachtig gedekte tafel is zeer uitnodigend, de sfeer is opperbest, het gezelschap aangenaam en het eten lekker. Ook het nagerecht met de ietwat giftig paarse

kleurtjes die sommigen de wenkbrauwen doet fronsen, blijkt in de smaak te vallen. Zoals het hoort, genieten we van dit alles en kunnen we moe maar voldaan aan onze tweede nacht beginnen. Deze verloopt niet voor iedereen even rustig. De ene hoort muziek, de andere stoelen die verschuiven (stoelendans ?), een derde hoort de kikkers in een nabijgelegen poel oorverdovend kwaken, en nog een vierde voelt zich niet zo goed. Toch zijn de meesten voldoende uitgerust om met vernieuwde energie aan onze zondag te beginnen.

Na alweer een uitgebreid ontbijt, nemen we noodgedwongen afscheid van een aantal van onze vrienden die geplaagd door een of ander ongemak reeds huiswaarts keren. We wensen hen het allerbeste en een spoedig herstel toe.

Het Kasteel Wurfeld is een goede uitvalsbasis om het wandelgebied Tösch-Langeren (deel van het grenspark Kempen-Broek) te verkennen. Dankzij de uitstekende bewegwijzering kunnen we de verschillende wandelingen combineren en aan de persoonlijke behoeften of mogelijkheden van onze gezellen aanpassen. We zien een

uitgebreid landschap van weiden en akkers en ten zuiden van de kronkelende Bosbeek poelen en waterplassen, lage vegetatie en wilgen. Nabij de plassen vinden we weer tal van watervogels en horen we onder meer de koekoek. Op onze wandeling zien we ook

eiken, linden, beuken, en wat ons vooral opvalt, is hoe groen de natuur hier kleurt. Er is natuurlijk ook het aardebruin van de omgeploegde akkers en hier en daar zijn wat schaarse gele accenten van de paardenbloem, de boterbloem en wat brem, of witte vlekjes van madelief en fluitenkruid. Ook hier is een

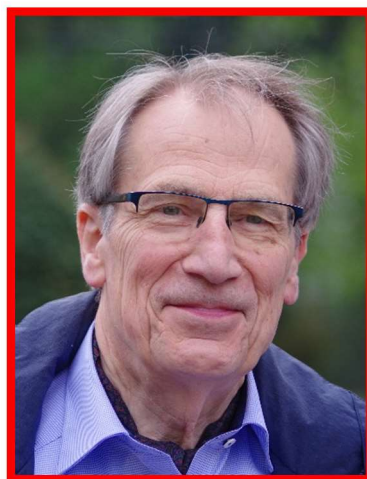
begrazingszone waar Konikpaarden en Schotse Hooglandrunderen de begroeiing vorm geven. Op het einde van onze wandeling komen we nog langs de sinds 1993 beschermde Wurfeldermolen, een watermolen die hier vermoedelijk reeds van voor 1437 staat, en nog steeds in privébezit is. Het huidig gebouw kreeg zijn vorm in de 19de en 20ste eeuw. Oorspronkelijk werd uit lijn- en raapzaad olie geperst. Rond 1744 werd eikenschors vermalen tot een fijn wit poeder nodig voor het harden van leer; tot 1832

werd de molen gebruikt in het papierproductieproces, om daarna enkel nog graan te malen.

Met een tevreden gevoel begeven we ons een laatste maal naar het terras, om in het zonnetje het aperitief te nemen, en dan nog in elkaars zonnige gezelschap van een laatste lekkere maaltijd te genieten. Rond drie uur nemen we afscheid, en wensen iedereen een behouden thuiskomst, maar niet zonder Koen nogmaals te danken voor de organisatie van dit super-weekend: alle belangrijke ingrediënten waren aanwezig: cultuur, natuur, water, gastronomie, en bovenal vriendschap.

MERCI KOEN !

*“De mooiste dagen van de lente
zijn die
welke wij er zelf aan toevoegen.”*

Jan Vercammen

